

alt Fald strejft, at der her maaske kunde være Anledning til at tænke noget paa den fattige Mands Snaps. Jeg mener, vi trænge haardt til en forhøjet Spiritustold, idet Indtægten af en saadan kunde finde en meget god Anvendelse her. Jeg har, som sagt, lagt denne væsentlige Betænkelighed til Side, og i Modsætning til det ærede Medlem mener jeg, at af de mange og store Udgifter, som det ærede Medlem har stillet i Udsigt, maa vi hellere spare nogle og anvende det besparede paa en Sag som denne. Det vil være et saare betydeligt Gode for Samfundet saavel som for de enkelte lidende Mennesker at kunne blive hjulpne efter de her foreliggende Lovforslag.

Som anført af tidligere Talere har den højtærede Justitsminister holdt sig meget nær til Kommissionens Forslag. Jeg skal ikke her komme ind paa de enkelte Afvigelser, der findes, men der er dog enkelte Punkter, navnlig de ny Tilføjelser og ogsaa et enkelt Punkt i Kommissionens Udkast, der desværre er undgaaet min Opmærksomhed, som jeg maa omtale.

§ 6 i Lovforslaget om Foranstaltninger til Tuberkulosens Bekæmpelse er ogsaa bleven omtalt af enkelte tidligere Talere. Paragraffen er i Overensstemmelse, saa vidt jeg ser, med Kommissionens Forslag. Den indeholder en Bestemmelse, som jeg — det vil jeg bekende — særlig, efter at et meget æret Medlem indenfor mit eget Parti har udtalt sig derom, har faaet Øje op for er affattet meget mangelfuldt. De Herrer ville se, at den berører Tvangsindlæggelser, naar der er særlig Fare for Sygdommens Overførelse, overfor visse syge, som vise Modvillie mod at efterkomme de Paalæg, som Sundhedskommissionen og Epidemikommissionen give. Naar jeg overhovedet ikke før har set, at der kunde være noget særlig afskrækkende derved, ligger det deri, at jeg selvfølgelig har forudsat, hvad man vel ogsaa kan gaa ud fra, at denne Bestemmelse vil blive meget humant gennemført. Dette udelukker imidlertid ikke, at der dog kan komme Tilfælde, hvor man maa beklage sig over denne Bestemmelses Anvendelse. Et af de Livsgoder, jeg sætter frem allerforrest, er nu den personlige Frihed, og den vil jeg ikke, uden at det er aldeles nødvendigt i allerhøjeste Potens, være med til at krænke. Ganske vist vil man i mangfoldige Lovparagraffer kunne paavise, at dette og hint krænker den personlige Frihed, men hvor det kan undgaas, der bør det undgaas. Særlig er der enkelte Tilfælde, hvor det absolut bør

undgaas, og det er navnlig et sligt Forhold, jeg sigter paa her. Der vil nemlig ifølge denne Paragraf ikke være noget til Hinder for, at et Ægtepar ad denne Vej vilde kunne blive skilt, og efter at jeg af et meget æret Medlem af mit eget Parti er bleven gjort opmærksom paa, at dette kunde ske, og er bleven klar derover, vil jeg for mit eget Vedkommende ikke være med til at vedtage en Paragraf, hvori en saadan Mulighed ligger skjult. At der er andre lovgivende Forsamlinger, der have haft det samme Syn, som jeg her gør mig til Talsmand for, finder jeg bekræftet ved at se efter i den norske Tuberkuloselov, som for øvrigt findes aftrykt i Tuberkulosekommissionens Betænkning Side 156. Der staar — om jeg med den højtærede Formands Tilladelse maa læse det op — følgende i nævnte Lovs § 6, 2det Stykke: „Dersom den syge eller hans Omgivelser undlader at følge de af Sundhedskommissionen givne Forskrifter, og det som Følge deraf viser sig umuligt at skaffe den syge en til Modarbejdelse af Sygdommens Udbredelse nødvendig Pleje, kan Sundhedskommissionen beslutte hans Indlæggelse paa Sygehus. Dog maa Adskillelse af Ægtefolk ikke finde Sted, naar de ønske at være forenede“. Denne Bestemmelse indeholdes altsaa i den norske Lov, der omhandler det samme Forhold, som der her skal lovgives om. Der er jo allerede stillet i Udsigt, at denne betydelige Sag bør overvejes i Udvalg, og ihvorvel jeg ogsaa her maa og vil skrifte, at jeg er en saa begejstret — kunde jeg gerne sige — Tilhænger af disse Forslag, at jeg nærmest havde tænkt mig, at de kunde gaa igennem uden Udvalg, saa maa jeg dog indrømme, at der, om ikke af andre Grunde, saa af den her af mig anførte Grund, vilde være Anledning til, at Sagen gik i Udvalg. Jeg skal ikke opholde mig yderligere derved, men haaber, at jeg i nogen Maade har gjort min Mening klar, og haaber ogsaa, at man vil indrømme, at der kan være Anledning til at foretage en Ændring paa dette Sted.

Med Hensyn til § 9, som jo er en ny Paragraf, maa jeg sige, at jeg nu som den Gang, Forslaget til denne Paragraf blev omtalt i Kommissionen, har nogen Betænkelighed af samme Grund som ved Sagen i sin Helhed, nemlig paa Grund af den finansielle Side af Sagen, idet det staar klart for mig, at det bliver en meget betydelig Udgift for Kommunerne, uden at jeg dog skal inklade mig paa at opstille